

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าปักลายกระเป๋าของชาติพันธุ์ลาหู่ ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

วิราพร ใจดี

สุนิดา นามู

อรอุมา ปัญญาขอบ

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สำนักวิชาบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ดร.วรลักษณ์ วรรณโล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสำนักวิชาบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วันที่ได้รับต้นฉบับบทความ: 21 กันยายน 2564

วันที่แก้ไขปรับปรุงบทความ: 1 ตุลาคม 2564

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 21 ตุลาคม 2564

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพัฒนาและออกแบบของผ้าปักลายของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ต้นทุนและผลตอบแทนในการกำหนดราคาจำหน่ายของผลิตภัณฑ์ เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการปักผ้าลายกระเป๋าของชาติพันธุ์ลาหู่ ที่ได้พัฒนาและออกแบบขึ้นแล้วของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและผู้สนใจของผลิตภัณฑ์ และเพื่อศึกษาปัจจัยและนำไปต่อยอดให้มีมูลค่ามากขึ้นในการผลิตที่เกิดขึ้นจากการปักผ้าของชาติพันธุ์ลาหู่ กลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยครั้งนี้ คือกลุ่มวิสาหกิจชุมชนตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย จำนวน 50 ราย และใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยการออกแบบสอบถามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ต้นทุนและผลตอบแทนในการปักผ้ากลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ผลิตภัณฑ์เสื้อจะได้กำไรสุทธิเฉลี่ย 663.33 บาท ผลิตภัณฑ์ผ้าซิ่นจะได้กำไรสุทธิเฉลี่ย 557.50 บาท ผลิตภัณฑ์กางเกงจะได้กำไรสุทธิเฉลี่ย 546.67 บาท ผลิตภัณฑ์หมวกจะได้กำไรสุทธิเฉลี่ย 302.50 บาท และผลิตภัณฑ์กระเป๋าจะได้กำไรสุทธิเฉลี่ย 703.75 บาท

ด้านอัตราผลตอบแทนผลิตภัณฑ์เสื้อ มีอัตราผลตอบแทนการลงทุน (ROI) 80.91% และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเฉลี่ย 44.72 % ผลิตภัณฑ์ผ้าซิ่น มีอัตราผลตอบแทนการลงทุน (ROI) 79.37% และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเฉลี่ย 44.25% ผลิตภัณฑ์กางเกง มีอัตราผลตอบแทนการลงทุน (ROI) 82.93% และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเฉลี่ย 45.33% ผลิตภัณฑ์หมวก มีอัตราผลตอบแทนการลงทุน (ROI) 164.46% และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเฉลี่ย 62.19% และผลิตภัณฑ์กระเป๋ามีอัตราผลตอบแทนการลงทุน (ROI) 70.52% และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเฉลี่ย 41.35%

คำสำคัญ: ต้นทุน ผลตอบแทน ผลิตภัณฑ์ผ้าปักลายกระเป๋าของชาติพันธุ์ลาหู่

The Product Development of Embroider Pattern Bag Ethnic Lahu, in Wawi Sub-District Mae Suai District Chiang Rai Province.

Wirapon Jaidee

Sunisa Naimoo

Onuma Panyakob

*Undergraduate Students, School of Accounting,
Chiang Rai Rajabhat University*

Dr.Woralak Wannalo

Assistant Professor, School of Accounting, Chiang Rai Rajabhat University

Received: 21 September 2021

Revised: 1 October 2021

Accepted: 21 October 2021

Abstract

This study aims In order to study, develop and design the embroidery designs of the group of ethnic Lahu the cost and benefits In determining the selling price of the product to study the problems and obstacles In the embroidery of ethnic Lahu that has been developed and designed of manufacturer person Distribute and Those interested in the product In order to study the factors and to further extend the value in the production that is caused by embroidery of ethnic Lahu the sample group that conducted this research Is a group community enterprise in Wawi Mae Suai District Chiang Rai Province 50 people and using the data collection method by issuing questionnaires Statistics.

The results of the research showed that cost and benefits in group embroidery ethnic Lahu the shirt products will receive an average net profit of 663.33 baht. Sarong products will get an average net profit of 557.50 baht. Pants products will get an average net profit of 546.67 baht. The hat product will receive an average net profit of 302.50 baht and bag products will receive an average net profit of 703.75 baht.

Side Rate of return shirt products have return on investment (ROI) 80.91% and the average net profit margin to sales is 44.72% Sarong products have return on investment (ROI) 79.37% and the average net profit margin to sales is 44.25% Pants products have return on investment (ROI) 82.93% and the average net profit margin to sales is 45.33% hat product have return on investment (ROI) 164.46 and the average net profit margin to sales is 62.19% and bag products have return on investment (ROI) 70.52% and the average net profit margin to sales is 41.35%

Keywords: Cost, Return, Product Development Embroider Pattern Bag Ethnic Lahu

บทนำ

เอกลักษณ์ของลวดลาย และสีสันทึ่ปรากฏบนผืนผ้าทั้งรูปแบบของการปัก การเย็บ และการตกแต่งด้วยวัสดุต่างๆ ที่แตกต่างกันไปนอกจากจะแสดงออกถึงเอกลักษณ์แห่งความเป็นชาติพันธุ์ของตนเอง แล้วยังแสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความละเอียด ประณีต ความคิดสร้างสรรค์ ในการคิดลวดลายลักษณะต่างๆ ที่มีการผสมผสานกันระหว่างลวดลายโบราณที่สืบทอดจากบรรพบุรุษ และลวดลายที่เกิดจากจินตนาการของผู้ทำได้อย่างน่าอัศจรรย์ ลักษณะผ้าปักหรือลวดลายผ้าปักจึงถือเป็นงานศิลปหัตถกรรมที่แฝงไว้ด้วยทักษะฝีมือและความสวยงามแห่งศิลปะลวดลายบนผืนผ้า ลักษณะเอกลักษณ์ลวดลายหรือลวดลายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏบนผืนผ้า นั้น สิ่งเหล่านี้คือองค์ความรู้อันล้ำค่า ไม่เพียงแต่ความสวยงามบนผ้าปักเท่านั้น บนผ้าปักแต่ละผืนนั้นสามารถมองเห็นถึงความอดทน ความเพียรพยายาม ความขยันการผ้าปักแต่ละผืนมีความยากและง่ายรวมกันตามความชอบและเหมาะสม ทำให้ผ้าปักทุกผืนมีคุณค่าทางจิตใจเป็นความภาคภูมิใจของสตรีทุกชาติพันธุ์ ผ้าปักนั้นสามารถทำให้สตรีมั่นใจว่าตนมีความสามารถ และความขยันอดทน

ปัจจุบันผ้าปักของชาติพันธุ์เป็นที่นิยมมากพอสมควร แต่ด้วยทุกชาติพันธุ์ มีรากฐานทางวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง มีเอกลักษณ์วิถีชีวิตของตัวเอง ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม ลวดลาย และสีสันทึ่ของชาติพันธุ์ตัวเองส่วนใหญ่แต่งกายด้วยผ้าสีดำที่ย้อมด้วยสีธรรมชาติ มักนิยมตกแต่งด้วยลวดลายบนเครื่องแต่งกายทั้งชายและหญิงด้วยการปักเส้นด้ายสีสันทึ่ต่างๆ เป็นลวดลายสวยงาม และมีการเย็บปะติดผ้า ที่มีสีสันทึ่สดใสสะดุดตา เป็นลวดลายต่างๆประดับบนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายประจำเผ่าสึ่ที่ชาวลาหู่ทุกกลุ่มนิยมมากเป็นพิเศษ คือ สีแดงและสีเขียว หญิงชาวลาหู่แต่ละกลุ่มจะมีลักษณะการแต่งกายตลอดจนถึงลวดลายสึ่ใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้าประจำชนเผ่า ที่แตกต่างกันไปเช่นหญิงสาวลาหู่ดำจะแต่งกายด้วยชุดยาวสีดำ กรอมเท้า ประดับแถบผ้าสีสันทึ่สไพพร้อมกับปักลวดลายบริเวณรอบคอ แขน และชายเสื้อ ส่วนผู้หญิงชาวลาหู่เหลือง จะสวมเสื้อแขนยาวสีดำปักประดับเครื่องเงินและลวดลายสวยงามบริเวณรอบคอ รอบแขน และชายเสื้อ นุ่งผ้าซิ่นยาวสีดำ กรอมเท้า ทำให้มีสินค้าหรือผ้าปักซ้าๆไม่มีแบบใหม่ ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะนำความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชาติพันธุ์มาผสมผสานกันบนผ้าปักอันเดียว ให้มีความสวยงามและแตกต่างแต่ไม่แตกแยกจากความดั้งเดิมของแต่ละชนเผ่า การผสมผสานนั้นยังคงยึดหลักเอกลักษณ์ความดั้งเดิมของแต่ละชาติพันธุ์เพื่อการออกแบบผ้าปักลายผสมผสาน

ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่โดยศึกษาจากวิสาหกิจชุมชนตำบลลาวา อำเภอมะสรวย จังหวัดเชียงราย ผู้ศึกษาต้องการที่จะศึกษาการผลิตผ้าปักลายกระเป๋าสานของชาติพันธุ์โดยยังคงตั้งอยู่บนฐานแนวคิดและภูมิปัญญาดั้งเดิม

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ต้นทุน (Cost) หมายถึง มูลค่าของทรัพยากรที่ต้องกรใช้ประโยชน์เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้กำหนดไว้ เช่น ต้นทุนของวัตถุดิบและแรงงานที่เกิดขึ้นเพื่อผลิตสินค้าหรือบริการ และเมื่อต้นทุนได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อธุรกิจแล้ว ต้นทุนส่วนนั้นจะเปลี่ยนสภาพไปเป็นค่าใช้จ่าย (Expense) ซึ่งจะนำไปหักจากรายได้ในแต่ละงวดบัญชี ต้นทุนการผลิต เป็นปัจจัยสำคัญที่จะกำหนดสินค้าว่ามีราคาถูกหรือราคาแพง เพราะต้นทุนการผลิตมีส่วนประกอบหลายอย่างที่เป็นปัจจัยหลักในการผลิตทั้งวัตถุดิบ ค่าแรงงาน ค่าสาธารณูปโภคต่างๆ ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของผู้ผลิตทุกคน คือ ต้องการที่จะดำเนินการผลิตเพื่อให้ได้ผลผลิตมากที่สุดหรือดำเนินการผลิตสินค้าโดยเสียต้นทุนต่ำที่สุด เพราะการผลิตมีความสัมพันธ์โดยตรงกับต้นทุนการผลิต (นภาพร ณ เชียงใหม่, 2555; ลำไย มากเจริญ, 2556 ; สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์, 2547)

อัตราผลตอบแทนสามารถใช้อัตราส่วนทางการเงิน ซึ่งประกอบด้วยหลายอัตราส่วนเช่น อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิของค่าที่คำนวณได้ หากค่าที่คำนวณได้สูง จะแสดงว่าความสามารถของการดำเนินงานและผลิตภัณท์ของกิจการมีคุณภาพมากทำให้สามารถทำกำไรได้ดี และอัตราส่วนผลตอบแทนจากการลงทุน เป็นอัตราส่วนเปรียบเทียบเป็นอัตราส่วนระหว่าง เงินลงทุนกับผลกำไรที่เกิดจากเงินลงทุน ผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุน ที่เรียกว่า ROI หรือ Return on Investment ยิ่งได้ผลลัพธ์เป็นตัวเลขสูง ยิ่งเป็นผลตอบแทนการลงทุนที่ดี (กชกร เกลิมกาญจนา, 2548)

สุภาพร ขาววัง (2552) รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ประโยชน์การใช้สอย ถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นอาชีพดั้งเดิมของชาวบ้าน มีการใช้วัตถุดิบภายในท้องถิ่นโดยประยุกต์ร่วมกับการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณท์ ทั้งการคัดเลือกวัตถุดิบ การควบคุมคุณภาพมาตรฐานผลิตภัณท์ รวมทั้งปรับปรุงพัฒนาการออกแบบลายปัก เพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบในการประยุกต์เป็นผลิตภัณท์ จากนั้นสร้างต้นแบบแล้วประเมินผลวัดระดับความคิดเห็นของผู้บริโภคต่อผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ที่ได้จากการออกแบบใหม่

ภาสกร โทณะวนิก (2554) พบว่าชาวบ้านในท้องถิ่นกับอุปกรณ์ มีการคัดเลือกวัตถุดิบ การควบคุมคุณภาพมาตรฐานผลิตภัณท์ รวมทั้งปรับปรุงพัฒนาการออกแบบผ้าปักใหม่ มีจุดเด่น มีเอกลักษณ์ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกทุกคน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ ที่ได้พัฒนาและออกแบบขึ้นแล้วของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและผู้สนใจของผลิตภัณท์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยและนำไปต่อยอดให้มีมูลค่ามากขึ้นในการผลิตที่เกิดขึ้นจากการปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ ตำบลลาวี อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย

3. เพื่อศึกษาพัฒนาและออกแบบของผ้าปักลายผสมผสานของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่และต้นทุนและผลตอบแทนในการกำหนดราคาจำหน่ายของผลิตภัณฑ์

วิธีการดำเนินการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของผ้าลายปักของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย โดยเริ่มจากการศึกษาของลวดลายแบบผ้า และผลิตภัณฑ์ที่ได้ การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนของกลุ่มวิสาหกิจ

ประชากรที่ใช้ในการทำวิจัย คือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย จำนวน 50 ราย

ขอบเขตพื้นที่ ในการวิจัยครั้งนี้มีการสำรวจพื้นที่ในเขตตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิจัย ครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลในช่วงเดือน กรกฎาคม จนถึงเดือน กันยายน พ.ศ. 2561

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยในการผลิตที่เกิดขึ้นจากการปักที่ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่ดีที่สุดในเขตชุมชนตำบลลาวี อำเภอแม่สรวยจังหวัดเชียงราย แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป เพศ อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ ปักผ้าของชนเผ่าเพื่อนำไปใช้ในด้านใด รายได้จากการปักผ้าของชนเผ่าต่อผืน คุณใช้วิธีการปักผ้าของชนเผ่าแบบใด ช่วงเวลาที่ทำปักผ้าชนเผ่ามากที่สุด และปักเพื่อนำไปทำเป็นผลิตภัณฑ์ใด

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ต้นทุนในการผลิตผ้าปักได้แก่ วัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงาน ค่าวัสดุ/อุปกรณ์

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากการผลิตผ้าปัก

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในการผลิตที่เกิดขึ้นจากการปัก

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคจากการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายปัก

ส่วนที่ 6 ผลการวิเคราะห์การประเมินการพัฒนาผ้าลายปัก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของผ้าลายปักของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงรายครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผ้าลายปัก นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สถิติเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนในการผลิตผ้าปัก สามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้ดังนี้ ต้นทุนในการผลิตผ้าปัก ประกอบด้วย วัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง และค่าใช้จ่ายในการผลิต

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ผลตอบแทนจากการผลิตผ้าปัก แต่ละชนิด

ส่วนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในการผลิตที่เกิดขึ้นจากการปัก สามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้ ดังนี้

4.1 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจการปักผ้า

4.2 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาและอุปสรรคของการปักผ้า

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์ ปัญหาและอุปสรรคจากการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายปัก

ส่วนที่ 6 วิเคราะห์การประเมินการพัฒนาผ้าลายปัก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) อัตรากำไรสุทธิต่อยอดขาย(ROI) อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนทางอุตสาหกรรม

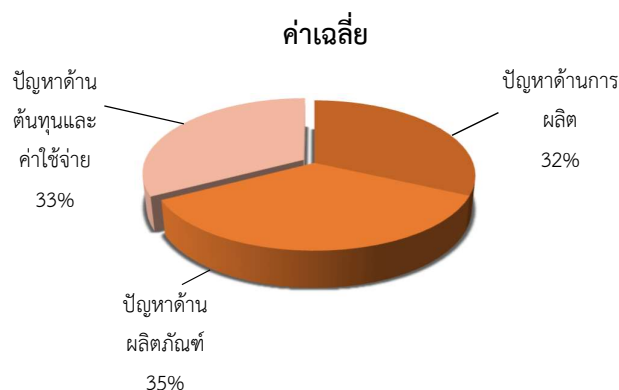
ผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าของชาติพันธุ์ล้าหู่ตำบลลาวา อำเภอมะสอย จังหวัดเชียงรายดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์สถานภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ปักผ้าลายกระเป๋า

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มีอายุ ระหว่าง 51-55 ปี รองลงมา คือ มีอายุระหว่าง 56 ปี ขึ้นไป และอายุระหว่าง 20-25 ปี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ไม่ได้รับการศึกษา รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น

2. ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคจากการผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าปักลายกระเป๋า

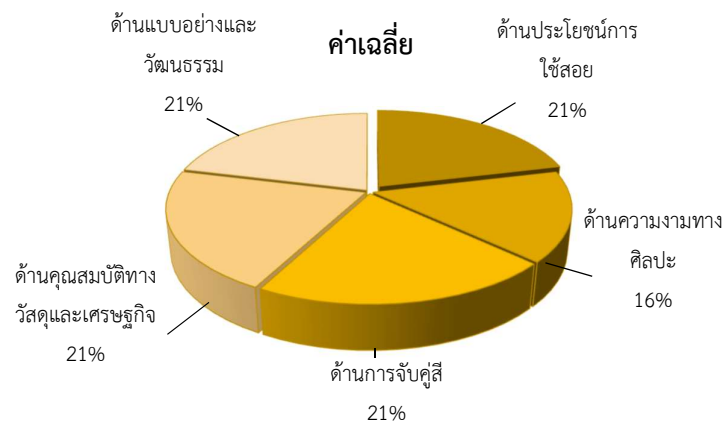

ภาพที่ 1 ค่าเฉลี่ยปัญหาและอุปสรรคจากการผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าปัก ในภาพรวม

จากภาพที่ 1 พบว่า ปัญหาและอุปสรรคจากการผลิตผ้าปักในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ 35% รองลงมา ได้แก่ ด้านต้นทุนและค่าใช้จ่าย 33% และด้านการผลิต 32%

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยการดำเนินการผลิตผ้าปักลายกระเป๋

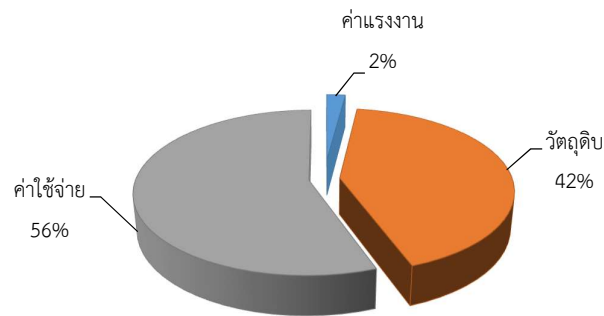

ภาพที่ 2 ค่าเฉลี่ยปัจจัยการดำเนินการผลิตของธุรกิจผลิตภัณฑ์ของผ้าปักลายกระเป๋ที่ส่งผลต่อต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ผลิตในภาพรวม

จากภาพที่ 2 พบว่า ปัจจัยการดำเนินการผลิตของธุรกิจผลิตภัณฑ์ของผ้าปักลายกระเป๋ที่ส่งผลต่อต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ผลิตในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านปัจจัยการใช้สอย ด้านแบบอย่างและวัฒนธรรม ด้านคุณสมบัติทางวัสดุและเศรษฐกิจ ด้านการจับคู่สี 21% รองลงมา ได้แก่ด้านความงามทางศิลปะ

4. ผลการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนเกี่ยวกับการ

ผลการศึกษาพบว่า มีต้นทุนและผลตอบแทนเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ของผ้าปักลายกระเป๋รายละเอียด ดังนี้

ภาพที่ 3 ต้นทุนผลิตภัณฑ์ของผ้าปักลายกระเป๋

จากภาพที่ 3 พบว่าผลการวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตจากการจักสานตะกร้าหวายเฉลี่ยต่อคน 15,094.31 บาทต่อปีโดยเฉลี่ยมีวัสดุคิดเป็น 42% ค่าแรงคิดเป็น 2% และค่าใช้จ่าย คิดเป็น 56%

5. การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋ของชาติพันธุ์ลาหู่

ผ้าลายปักกระเป๋ของชาติพันธุ์ลาหู่ได้นำมาพัฒนาลายกะปะลักษณะของลวดลายที่ปรากฏ บนผืนผ้าดูคล้ายกับกากบาทอันใหญ่ที่ปลายทั้งสี่ด้านแยกขยายออกไป จึงได้จินตนาการนำเอาลักษณะของกากบาทมาสร้างสรรค์ขึ้นเป็นลวดลายกะปะและถ่ายทอดสืบต่อกันมา จึงมีลายภาพที่ดูเหมือนจริงจากการพัฒนาของลวดลายเดิมจากหมู่บ้านห้วยมะขาง มีขั้นตอนพัฒนาดังนี้

5.1 ศึกษาที่เกี่ยวกับลวดลายของผ้าลายปักกระเป๋ เพื่อสำรวจลายของผ้าลายปักที่จะนำมาพัฒนา ได้มีการลงพื้นที่ บ้านห้วยมะขาง พบว่าในหมู่บ้านมีการจัดทำผ้าปักลาย หลายรูปแบบและหลายลวดลาย

ภาพที่ 4 ลวดลายบนผ้าลายปัก

5.2 ได้มีการลงพื้นที่บ้านห้วยมะฆาง เพื่อสำรวจลวดลายของผ้าปัก พบว่าในหมู่บ้านห้วยมะฆาง ได้มีการถักลายทั้งหมด 6 รูปแบบดังนี้

ภาพที่ 5 ลายน้าเต้า

ภาพที่ 6 ลายดอกไม้

ภาพที่ 7 ลายดอกกุหลาบ

ภาพที่ 8 ลายดอกดาว

ภาพที่ 9 ลายกลีบดอก

ภาพที่ 10 ลายดอกก้างปลา

5.3 ได้มีการรวบรวมลวดลายของผ้าปักจากชุมชนวิสาหกิจผ้าปักลายกระเป๋แล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำลายดอกล้านเต้า มาพัฒนาให้เป็นรูปแบบใหม่

แบบเดิมของลายดอกล้านเต้า เป็นลายที่แบบสร้างสรรค์ ลายไม่ยุ่งยาก ดูสะอาดตา มีการนำออกจำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง

ภาพที่ 11 ลวดลายเดิมของผ้าปักก่อนการพัฒนา

5.4 จากการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จึงได้ลวดลายใหม่ที่มีชื่อว่า กระเป่ารูปตราเรือ เพราะมีการพัฒนาให้มีลายดอกเพิ่มประดับดาวและลายดอกไม้เล็กๆและด้ายเส้นสายรุ่ง อยู่ในบนพื้นผ้าที่มีรูปแบบใหม่ เพื่อให้ความงดงามมีจุดเด่นมากขึ้นจากรูปแบบลวดลายเดิม และให้ลวดลายของผ้าปักเห็นได้ชัดเจน จึงมีลายภาพที่ดูเหมือนจริงจากการพัฒนาของลวดลายเดิมจากหมู่บ้านห้วยมะขาง

ภาพที่ 12 ลวดลายใหม่ของผ้าปักที่ได้มีการพัฒนา

อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

จากการศึกษาพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป่าของชาติพันธุ์ลาหู่ชาวบ้านผู้ประกอบอาชีพการทำผ้าลายปักกระเป่าของชาติพันธุ์ลาหู่ชุมชนตำบลลาวา อำเภอมะสรวย จังหวัดเชียงราย ในครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ปัจจัยการดำเนินการผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป่าของชาติพันธุ์ลาหู่สอดคล้องกับสุภาพร ชาววัง (2552) รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ประโยชน์การใช้สอย ถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นอาชีพดั้งเดิมของชาวบ้าน มีการใช้วัตถุดิบภายในท้องถิ่นโดยประยุกต์ร่วมกับการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ทั้งการคัดเลือกวัตถุดิบ การควบคุมคุณภาพมาตรฐานผลิตภัณฑ์ รวมทั้งปรับปรุงพัฒนาการออกแบบลายปักเพื่อประเมิณความเหมาะสมของรูปแบบในการประยุกต์เป็นผลิตภัณฑ์ จากนั้นสร้างต้นแบบแล้วประเมินผลวัดระดับความคิดเห็นของผู้บริโภคต่อผ้าลายปักกระเป่าของชาติพันธุ์ลาหู่ที่ได้จากการออกแบบใหม่

2. ปัญหาและอุปสรรคในการผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ได้แก่ วัตถุดิบไม่ได้คุณภาพวัตถุดิบก็มีส่วนสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพผลิตภัณฑ์ หากวัตถุดิบไม่ได้คุณภาพแล้วอาจทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ได้ไม่มีคุณภาพตามไปด้วย ดังนั้น จึงต้องมีการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพ โดยกำหนดให้มีการจัดการต่างๆสอดคล้องกับภาสกร โทณะวนิก (2554) พบว่าชาวบ้านในท้องถิ่นกับอุปกรณ์มีการคัดเลือกวัตถุดิบ การควบคุมคุณภาพมาตรฐานผลิตภัณฑ์ รวมทั้งปรับปรุงพัฒนาการออกแบบผ้าปักใหม่ มีจุดเด่น มีเอกลักษณ์ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกทุกคน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำเสนอผลการศึกษาไปใช้

จากผลการศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ชุมชนตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย คณะผู้วิจัยข้อเสนอแนะดังนี้

1. วัตถุดิบหลักที่นำมาผลิตผ้าลายปักกระเป๋าสาน คือ ผ้า ซึ่งปัจจุบันหายากขึ้นและมีคุณภาพลดลง ทำให้ต้นทุนวัตถุดิบเพิ่มขึ้น ดังนั้นชุมชนที่เกี่ยวข้องควรมีการเสาะหาแหล่งวัตถุดิบที่มีคุณภาพหรืออาจมีการส่งเสริมให้มีการปักผ้า เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตผ้าลายปักกระเป๋าสาน เพื่อช่วยลดปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบหลัก

2. เนื่องจากผู้ผลิตผ้าลายปักกระเป๋าสานเป็นการทำในครัวเรือน ไม่มีการจัดทำบัญชีรายรับ – รายจ่ายในเรื่องการจัดทำบัญชีอย่างถูกต้อง ทำให้ไม่ทราบต้นทุนและผลตอบแทนที่แท้จริง ดังนั้นชุมชนควรส่งเสริมสนับสนุนทางกลุ่มให้เข้ารับการอบรมเรื่องการจัดทำบัญชี เพื่อจะได้ทราบต้นทุนและผลตอบแทนของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจักสานตะกร้าหวายที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะของการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่ ชุมชนตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย คณะผู้วิจัยข้อเสนอแนะของการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ศึกษาพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานท้องถิ่นตามอัตลักษณ์ของชุมชน
2. ศึกษาการลงทุนในการตัดสินใจของผู้ประกอบ การกำหนดราคาจำหน่ายผ้าลายปักกระเป๋าสานและเป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ดียิ่งขึ้น
3. ศึกษาความสามารถในการทำกำไรเพิ่มขึ้นของผู้ผลิตภัณฑ์ผ้าลายปักกระเป๋าสานของชาติพันธุ์ลาหู่

เอกสารอ้างอิง

- กชกร เกลิมกาญจนา. (2548). การบัญชีบริหาร. กรุงเทพมหานคร :แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพร ณ เชียงใหม่. (2555). การบัญชีต้นทุน 1. กรุงเทพมหานคร : พัฒนาวิชาการ
- ลำไย มากเจริญ. (2556). การบัญชีต้นทุนฉบับปรับปรุง. กรุงเทพมหานคร : ทริปเพิล เอ็ดดูเคชั่น
- ภาสกร โทณะวนิก. (2554). การประยุกต์พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นงานหัตถกรรมสาขาจักสานของจังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์. (2547). การบัญชีต้นทุน 2. กรุงเทพมหานคร : แมคกรอ-ฮิล
- สุภาพร ชาววัง. (2552). การประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้านในการพัฒนาเครื่องจักสานเชิงพาณิชย์. จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.